

El nen del banc de color blanc

Em dic Alex, tinc 15 anys, vaig néixer en un poble molt petit anomenat Clarum. Em vaig mudar aquest any a Barcelona perquè els va sortir una feina als meus pares. Jo els vaig suplicar que no marxéssim, però ells sempre deien que “és una feina que no podem rebutjar”. Ho vaig haver d'acceptar i acomiadar-me dels meus amics. Va ser molt trist. Jo estava molt nerviós pel nou institut. ‘I si no m'estimen? I si no m'accepten?’ Tot eren preguntes.

El primer dia d'institut va ser molt dur. La *profe* em va presentar davant de tots, va ser molt incòmode, tots mirant-me, tots opinant sobre mi... Al pati, em vaig asseure en un banc blanc apartat de tots, mentre dinava pensava: “M'apropo i parlo amb algú?” “M'espero que algú s'adoni que soc aquí?” “Ningú voldrà parlar amb mi?” Eren preguntes que no me les podia treure del cap. L'endemà vaig veure com uns quants nois de la meva classe estaven jugant a futbol, així que vaig decidir anar-hi i preguntar si podia jugar. La seva resposta va ser un no rotund. En aquell moment va sentir ira dintre meu, però vaig seure al mateix banc de sempre, un banc de color blanc, un banc on només estava jo, un banc... Solitari però acollidor.

Un altre dia al pati com cada dia, vaig veure algú que s'havia assegut al banc on sempre estava jo, em vaig acostar i em vaig asseure a l'altre extrem. Tot era silenci, el noi estava mirant a terra sense dir res. Llavors al meu interior va sorgir una pregunta, que no vaig poder callar.

- Et dius Luc, no? Què et passa? -Silenci, respirs, i de cop plors.

-Sniff, eh... Ningú m'havia preguntat això -em deia plorant-. Estic cansat, cansat d'haver de fingir qui soc, cansat de ser una persona diferent per a cada un.

-I per què no ets tu mateix?

-¿I si no m'estimen? Si no els agrado com soc?

En aquell moment, vaig sentir que m'estava parlant a mi mateix. Em sentia molt identificat, però li havia de donar paraules d'ànim: "És clar que t'acceptaran, sembles molt maco i divertit; a més, si no t'estimen per qui ets, vol dir que aquestes persones no valen la pena. Sigues el teu mim". L vaig dir somrient. Em va dir que tenia raó i em va donar les gràcies mentre s'assecava les llàgrimes. I se'n va anar. Em vaig sentir feliç per haver ajudat algú, però seguia sol, al mateix banc blanc on vaig començar.

Al dia següent em vaig trobar una altra persona al banc, aquesta vegada era una noia, la Jana. Li vaig preguntar per què no era amb el seu grup d'amigues. Em va dir que eren unes falses, que es criticaven les unes a les altres, i que l'havien fet fora del grup perquè simplement per no era "femenina".

-Bé.. I no has pensat a tenir altres amigues o amics?

-No... És que elles són com les meves úniques amigues...

-I per què no parles amb elles, explica'ls el que sents i com ho podeu solucionar, no?

-Sí... Tens raó, és la solució més fàcil, gràcies -em va dir mentre s'allunyava de mi... I se'n va anar. Em vaig sentir feliç per haver ajudat a algú, però

seguia sol, al mateix banc blanc on vaig començar.

I així va anar passant els dies, més amics de la Jana i del Luc s'asseien al banc blanc i m'explicaven els seus problemes, i jo intentava aconsellar-los. Era "el nen del banc blanc". Però hi va haver un dia que ja no vaig poder més, sentia que tots els problemes de la gent m'omplien, i col·lapse! No podia desfogar-me amb ningú, no hi havia ningú o això és el que creia.

Un dia com qualsevol altre em vaig asseure al banc blanc. Aquesta vegada no hi havia ningú, estava jo sol, com el primer dia. Vaig començar a plorar, a plorar com si s'hagués d'acabar el món; no hi havia ningú al meu costat, era com si els altres només em volguessin per desfogar-se amb mi i deixar-me tirat. Plorava pensant en els meus amics del meu poble, en tot el que em perdia, per la meva soledat, per no tenir ningú quan necessitava... Però vaig obrir els ulls i vaig veure que tots aquells que havia aconsellat estaven al meu costat. Em preguntaven què em passava, em van dir que hi eren per mi, que em devien molt. Plorava, però no de tristesa, sinó d'alegria. Plorava perquè no em vaig adonar del que feia; plorava perquè sí que tenia a algú per quan necessités... I allà, el banc on solia estar el meu refugi, es va convertir en el lloc on va començar una nova etapa de la meua vida... Gràcies, banc blanc.